

βίος ή βιός

Βίος ή βιός; Απομεινάρια του πρώτου ή ελλείμματα του δεύτερου; Τραύματα του πρώτου ή ζημίες του δεύτερου; Ένας τόνος πόση διαφορά μπορεί να κάνει; Όσο ένα γράμμα: σώμα και χώμα. Από την άλλη, γιατί το βιός δεν είναι ευνοϊκό στη γενική; Δεν κλίνεται; Αντίθετα προς τον βίο, ο οποίος κλίνεται. Ο βίος, του βίου, τον βίο. Ω, βίε. Αβίωτε; Ανθόσπαρτε; Ασυνεχή; Μεταλλασσόμενη; Ο βίος που γίνεται βιός. Και το βιός που γίνεται βίος.

Η Θάλεια Γκατζούλη μεταμορφώνεται σε βιο-λόγο (ή μήπως βιο-γράφο;). Από διαγνώστρια γίνεται σκηνοθέτης: μέσα από λεπτές χειρονομιακές παρεμβάσεις μέχρι μεγαλύτερες εγκαταστάσεις, σκηνοθετεί καλλιτεχνικώς μία ζωή εύθραυστη, ίσως τραυματισμένη, σε κάποιο βαθμό επουλωμένη, που σε κάθε περίπτωση φέρει την ανάμνηση του χρόνου και του σώματος, ενός άχρονου αέρα και μιας χίμαιρας περαστικής.

Η Θάλεια σκηνοθετεί επίσης ένα ταξίδι από το εξωτερικό προς το εσωτερικό και το αντίστροφο. Από το αρρυθμιστο περιβάλλον, όπου ένας τόνος μετατρέπει το βίο σε βιός και το βιός σε βίο, στο προστατευμένο εκείνο περιβάλλον, που μπορεί να πάρει τη μορφή ενός μνημείου. Μνημείου δικού, οικείου, που θωρακίζει απέναντι στο χρόνο, διαφυλάσσει απέναντι στη φθορά ή την αβεβαιότητα, διασώζει τη μνήμη και την ίδια στιγμή ανοίγει το κουτί των ερωτηματικών. Από το μικροσκόπιο στη μεγάλη εικόνα, από το αληθινό σώμα στο σώμα του κόσμου, η σκηνή που φτιάχνει είναι τόπος ζωντανού θεάτρου, ένας τόπος εξέτασης, περιπλάνησης και θεραπείας μαζί.

Θούλη Μισιρλόγλου

Ιστορικός τέχνης

Ιανουάριος 2017